"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହି ବେହଦର ଖେଳରେ ତୁମେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଅଭିନେତା ମାନେ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟ, ତୁମମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ହେଉଛି - ସୁଇଟ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମ, ଯେଉଁଠାକୁ ଏବେ ଯିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନେ ଡ୍ରାମାର ଖେଳକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ କେଉଁ ଶବ୍ଦ ବାହାରି ପାରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହା ଏପରି ହୋଇ ନଥିଲେ ଏପରି ହୋଇଥାନ୍ତା.. ଏପରି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ — ଡ୍ରାମାର ଖେଳକୁ ଜାଣିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ଏପରି ଶବ୍ଦ କେବେ ବି କହିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ଡ୍ରାମାର ଖେଳ ଉକୁଣୀ ସଦୃଶ ଧିରେ ଧିରେ ଘୂରି ଚାଲିଛି, ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି, ତେଣୁ ଚିନ୍ତା କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ମିଳିଯାଉଛି । ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ସମୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ଏପରି ନାହିଁ । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ଗଡ୍ ଫାଦର, ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଶିବଲିଙ୍ଗର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ତ ଏତେ ବଡ ନୁହଁନ୍ତି । ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ରଚୟିତା ତେଣୁ ସିଏ, ନିଶ୍ଚୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ହିଁ ରଚନା କରିବେ, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଆମମାନଙ୍କୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ରାଜଧାନୀର ବର୍ସା ମିଳିବା ଦରକାର । ସ୍ୱର୍ଗର ନାମ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ, କିନ୍ତୁ କେହି କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ମରିଗଲା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ତେବେ ଏପରି କ'ଣ କେବେ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଆମେ ସବୁ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲୁ, କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ତ ନିଶ୍ଚିତ କୁହାଯିବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଯିଏ ମୁଖ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ତେଣୁ ଇଏ ହେଲେ ନମ୍ବରୱାନ୍ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଗଲୁ । ଏସବୁ ହେଲା ବୁଦ୍ଧିର କଥା । ବାବା ଏତେ ସମୟ ଧରି ବୁଝାଇ ଆସୁଛନ୍ତି ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବା ତ ଏକ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଥରେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ଗଲେ ଆଉ କୌଣସି କଥାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିବା ସମୟରେ ପବିତ୍ର ଥିଲ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୁଣୁଛ । ଅନ୍ୟ କେହି ଏକଥା ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ କେଉଁଠି । ଯେପରି ନାଟକର ଅଭିନେତାମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଏହି ସ୍ଥାନର ନିବାସୀ ଅଟୁ, କପଡା ବଦଳାଇ ଷ୍ଟେଜ୍‌କୁ ଆସିଯା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ ଏଠାକାର ନିବାସୀ ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ନାଟକଶାଳା ଅଟେ । ଏକଥା ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକର ନିବାସୀ ଅଟୁ, ଯାହାକୁ ସୁଇଟ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ୍ କୁହାଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତି ଏଥିପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ କିପରି ଘରକୁ ଫେରିଯିବୁ, ଘରର ଠିକଣା ନଥିବା କାରଣରୁ ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାଟବଣା ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି, ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ଯାହାକୁ ପ୍ରକୃତି କୁହାଯାଉଛି । ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁରେ କେତେ ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କିପରି ପାର୍ଟ କରୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି । ମୁଖ୍ୟ ପାର୍ଟଧାରୀ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି କାରଣ କରନ କରାବନହାର (କରିକରାଇଲାବାଲା) ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ଆସୁଛୁ । ଆତ୍ମାମାନେ କ'ଣ ନୂଆ ବାହାରୁଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ନାଁ । ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତେ ସୁଇଟ୍ ହୋମ୍‌ରେ ରହୁଛନ୍ତି । ସେଠାରୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାର୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଖେଳ । ଏହି ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ତାରା ଆଦି କ'ଣ! ଏମାନେ ସବୁ ବତୀ (ଆଲୋକ) ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁଥିରେ ରାତି ଏବଂ ଦିନର ଖେଳ ଚାଲୁଛି । କେତେକ କହୁଛନ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବାତାୟ ନମଃ, ଚନ୍ଦ୍ରମା ଦେବତାୟ ନମଃ.... କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏମାନେ କୌଣସି ଦେବତା ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ଖେଳ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏମାନେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ନାଟକ ପାଇଁ ବତୀ (ଆଲୋକ) ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ସୁଇଟ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ୍‌ର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏଠାରେ ଆମେ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ, ଏହି ଚକ୍ର ଉକୁଣି ସଦୃଶ ଧୀରେ ଧୀରେ ଘୂରି ଚାଲୁଛି, ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରହିଛି । ଏପରି କହିବା ଅନୁଚିତ୍ ଯେ ଏଭଳି ନ ହୋଇଥିଲେ ଏଭଳି ହୋଇଥାନ୍ତା । ଏହା ତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଯେପରି ତୁମର ମାଁ (ମମ୍ମା) ଥିଲେ, ଖିଆଲରେ ନଥିଲା ଯେ ଚାଲିଯିବେ । ଆଚ୍ଛା, ଶରୀର ଛାଡିଦେଲେ — ଡ୍ରାମା । ଏବେ ନିଜର ନୂଆ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛନ୍ତି, ଚିନ୍ତାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଆମେ ହେଉଛୁ ଅଭିନେତା, ଏହା ହାରିବା ବା ଜିତିବାର ଖେଳ ଅଟେ । ଏହି ହାର୍ ଜିତ୍‌ର ଖେଳ ମାୟା ଉପରେ ଆଧାରିତ । ମାୟାଠାରୁ ହାରିଲେ ହାର ମାୟାଠାରୁ ଜିତିଲେ ଜିତ୍ । ଏକଥା ତ ସମସ୍ତେ ଗାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଟିକିଏ ହେଲେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ମାୟା କି ପ୍ରକାର ଜିନିଷ, ଇଏ ତ ରାବଣ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ହିଁ ମାୟା କୁହାଯାଉଛି

। ଧନକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଧନକୁ ମାୟା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଅଛି ତେଣୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ମାୟାର ନିଶା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ମାୟାର ନିଶା ଥାଏ କି! ମାୟାକୁ ତ ଆମେ ଜିତିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ । ତେଣୁ ଏଥିରେ କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅବସ୍ଥା ଦୁର୍ବଳ ହେବା କାରଣରୁ ହିଁ ସଂଶୟ ଉଠିଥାଏ । ଏବେ ଭଗବାନୁବାଚ — କାହା ପ୍ରତି ? ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି । ଭଗବାନ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଶିବ ହିଁ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯିଏକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କହିବେ । କୃଷ୍ଣ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଦେହଧାରୀ । ସେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କିପରି କହିବେ । ତୁମକୁ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ତ ଦେହ ନାହିଁ । ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ତ ଦେହ ଅଛି, ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ତ ସହଜ ନା । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ । ଶିବଙ୍କୁ ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ, ତାଙ୍କର ଦେହ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ଥିଲ ସେତେବେଳେ ତୁମର ଦେହ ଥିଲା କି ? ନାଁ, ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଥିଲ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । କେବଳ ସେ ପରମ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଅଭିନୟର ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ସିଏ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପୂଜା ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ନାହିଁ ଯାହାଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାଥିବ — ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ରଚୟିତା ଆସିଥିଲେ, ସିଏ ହିଁ ହେଭେନ୍‌ଲୀ ଗଡ୍ ଫାଦର (ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା) । ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ କଳ୍ପର ସଂଗମରେ ସେ ଆସିଥା'ନ୍ତ । କିନ୍ତୁ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲମ୍ବା ଚଉଡା କରିଦେବା କାରଣରୁ ସବୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ନିଜେ କହୁଛ ଯେ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ମିଶୁଛୁ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛୁ, ପୁଣି କିପରି ହରାଉଛୁ — ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଜ୍ଞାନ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ଏବେ ସମସ୍ତେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବିନାଶ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଥିଲା । କିପରି ହୋଇଥିଲା — ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ ବିନାଶ ବିଷୟରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ପାଣ୍ଡବ ଏବଂ କୌରବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ କିପରି ହୋଇପାରିବ!

ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ତ କୌଣସି ଲଢେଇ ହେଉ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ନନ୍‌ଭାଉଲେନ୍‌ସ, ଅର୍ଥାତ୍ ଡବଲ ଅହିଂସକ ଅଟ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବର୍ସା ନେଉଛ । ଏଥିରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧାର କଥା ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଏବେ ନାଟକ ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଏବେ ଏପରି ସମୟ ଆସିବ ଯେ ସାହୁକାରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ, ମିଳିବ ନାହିଁ, ପାଣି ମିଳିବ ନାହିଁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଦୁଃଖର ପାହାଡ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ହତ୍ୟାର ଖେଳ ଅଟେ ନା । ଏତେ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । କେହି ଭୁଲ୍ କଲେ ତାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ, ଏମାନେ କ'ଣ ଭୁଲ୍ କରିଛନ୍ତି ? କେବଳ ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାକି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜତ୍ୱ ନେଉଛ । ବାକି ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ମରିବୁ ହିଁ ମରିବୁ । ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଆରମ୍ଭ ହେବା ମାତ୍ରେ ମରିଯିବେ । ତୁମେ ତ ବଞ୍ଚିଛ ନା । ତୁମେ ଏହି ପାଠପଢାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଟ୍ରାନ୍ସଫର ହୋଇ ଅମରଲୋକକୁ ଯାଉଛ । ପାଠପଢାକୁ ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା କୁହାଯାଉଛି । ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା କୁହାଯିବ, ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିର ପାଠପଢା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ କରୁଛି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛୁ, ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଛୁ । ଦୁନିଆ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ ସିଡି ନିଶ୍ଚୟ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିବ ନା । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ମଧ୍ୟ ଅବତରଣ କଳା ଅଟେ । ଆରୋହଣ (ଚଢିବା) କଳା ଥିବା ସମୟରେ ଏହି ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ — ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବା ପାଇଁ ବାବା ବାବା କହିଚାଲିଛ ।

ଓ ଗଡ୍ ଫାଦର କହି ଡାକୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସେହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ କାହିଁକି ହେଉଛୁ ? ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଦୁଃଖୀ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ ଅଟେ ନା । ଜିତିବାରେ ସୁଖ, ହାରିବାରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବାବା ରାଜ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ, ରାବଣ ଛଡାଇ ନେଲା । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି - ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସା ମିଳି ଆସୁଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏବେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପାପ କଟିଯିବ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରହିଛି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ, ତୁମେ କୌଣସି ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହେଉନାହଁ । କିଛି ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଅଛି — ଅଟାରେ ଲୁଣ ସଦୃଶ । ଯାହାକୁ କାଗ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ସୁଖ କୁହାଯାଉଛି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ଜଗତର ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଟନ୍ତି । ବାନପ୍ରସ୍ଥ ସମୟରେ ଗୁରୁ କରାଯାଏ । ଏବେ ତ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି କାରଣ ଯଦି ମରିଯିବେ ତେବେ ସଦ୍‌ଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ଏଠାରେ କାହାକୁ ଗୁରୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ସିଏ, ଯିଏ ସଦ୍‌ଗତି ଦେବେ । ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବୁଦ୍ଧ ଆଦି କେହି ବି ଗୁରୁ ନୁହଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଆସିଲେ କ'ଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିଯାଉଛି! ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଲେ, ତାଙ୍କ ପଛରେ ଯେଉଁମାନେ ବି ସେହି ଧର୍ମର ଥିଲେ ସମସ୍ତେ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କିପରି କୁହାଯିବ, ଯେବେ କି ସିଏ ତଳକୁ

ନେଇଆସିବା ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବେ ତେବେ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରଳୟ ତ ହୋଇ ନଥାଏ । ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ ଗୀତାର ଗାୟନ ରହିଛି । ଗାୟନ ଅଛି — ଯଦା ଯଦା ହି... । ଭାରତକୁ ହିଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏକମାତ୍ର ଆମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ସେହି ରାଜ୍ୟକୁ କେହି ଛଡାଇ ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଟିକେ ଟିକେ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ମଜା ଲାଗୁଛି । ତୁମେମାନେ ତ ଖୁସିରେ ଗଦଗଦ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ବର୍ସା ନେଉଛୁ ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ଯୋଗ ତୁଟିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ ଶବ୍ଦକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ବାହାର କରିଦିଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଭୁଲିଯାଅ । ତାହା ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶବ୍ଦ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶବ୍ଦ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି, ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ନକରିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କିପରି ହେବ । ରାଜତ୍ୱ କିପରି ମିଳିବ । ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ନ କରିଲେ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସଜା ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏତିକି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ, ଏତେ ନିର୍ବୋଧ ହୋଇଯାଇଛ ନା! ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମକୁ କହୁଛି — କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ମରିଯାଅ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ତୁମେ ବିଜୟ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଯିବ । ଏହା କେତେ ସହଜ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଶିବବାବା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ଉଭୟ ହାଇଏଷ୍ଟ (ସର୍ବୋଚ୍ଚ) ଅଟନ୍ତି । ସେ ପାରଲୌକିକ ଏବଂ ଇଏ ଅଲୌକିକ । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସାଧାରଣ ଟିଚର ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ଶିକ୍ଷକ ତ ପୁଣି ବି ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଇଏ ତ ସ୍ନେହ କରିଥା'ନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, କାରଣ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପତିତ-ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ମାତ୍ର ବାବା । ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ କେହି ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧଦେବ ପାର ନିର୍ବାଣ ଗଲେ — ଏସବୁ ହେଉଛି ଗପ । କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ତୁମମାନଙ୍କର କେତେ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଖୁସୀ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମୂଳଚୂଳ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଉଠାଉଛନ୍ତି ନା । ଶୂଦ୍ର କିମ୍ବା ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏବେ ବୁଝିଲାବାଲା ବୁଝିବେ । ଯିଏ ନ ବୁଝିବେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେବ । ପଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ନପଢିଲେ ପଦ କମ୍ ହୋଇଯାଏ । ଅଲଫ ବାବା, ବେ ବାଦଶାହୀ, ଆମେ ପୁନର୍ବାର ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବା ଆମକୁ ଏପରି ନୂଆ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାକୁ କେହି ବି ଛଡାଇ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ — ଏହି ଖୁସିରେ ହେଣ୍ଡି ମାରିବା (କାଖ ତଳେ ହାତ ରଖି ଶବ୍ଦ କରିବା) ଦରକାର ।

(୨) ବିଜୟ ମାଳାର ଦାନା ହେବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଜଣଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖି ଅନ୍ୟ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫରିସ୍ତା ହୁଅ ।

ଯେପରି କୌଣସି ବ୍ୟଞ୍ଜନ ତିଆରି କରିବା ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ତାହା ଭଲ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ତାହା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିବା ପାତ୍ରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବୋଳି ହୁଏ ନାହିଁ, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେତେ-ଯେତେ ସମ୍ପନ୍ନ ସ୍ଥିତିର ନିକଟତମ ହେଉଥିବ ସେତେ ସେତେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ଯେତେବେଳେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନଠାରୁ ସଂକଳ୍ପରେ ବା ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଦୂରେଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ କାହା ପ୍ରତି ମୋହ ନ ରହିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫରିସ୍ତା ହୋଇପାରିବ । ଜଣଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିବା ହିଁ ତୁମର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଫରିସ୍ତା ଜୀବନ ରୂପୀ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନିକଟରେ ଅନୁଭବ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିର ଚଞ୍ଚଳତା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ନେହ ଏଭଳି ଏକ ଚୁମ୍ବକ ଯାହାକି ନିନ୍ଦୁକକୁ ମଧ୍ୟ ନିକଟକୁ ନେଇ ଆସିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****